

Για την επαναστατική θεωρία και την ιδεολογική μας δουλειά

Στο παρόν κείμενο επιχειρούμε να παρουσιάσουμε, με αφορμή και την συζήτηση που διεξάγεται εν όψει του συνεδρίου στις 08 και τα κείμενα συμβολής, τους προβληματισμούς και τις σκέψεις μας σχετικά με την ιδεολογική δουλειά κυρίως εντός της οργάνωσης τόσο όσον αφορά τις προβληματικές της τωρινής κατάστασης αλλά και τις προοπτικές και τα βήματα για να πάει αλλιώς. Ωστόσο αν και η εικόνα που έχουμε, έχει να κάνει με την οργάνωση Θεσσαλονίκης κατά κύριο λόγο τα προβλήματα θεωρούμε ότι είναι κοινά και η συζήτηση πρέπει να ανοίξει με πανελλαδικά χαρακτηριστικά στην διαδικασία συγκρότησης μιας σύγχρονης κομμουνιστικής οργάνωσης νεολαίας. Η μεθοδολογία που θα ακολουθήσουμε στην ανάπτυξη του κειμένου είναι: Α) αρχικά η γενική τοποθέτηση των στόχων για την ιδεολογική δουλειά μας, Β) η ανάγνωση των αντικειμενικών συνθηκών και προβλημάτων και τέλος Γ) κριτήρια για το πώς θα καταλήξουμε στους παραπάνω στόχους.

Α) Μέσα στο προτσές της ταξικής πάλης ενίοτε υπάρχουν στιγμές όπου η επαναστατική θεωρία συμπυκνώνεται σε ντοκουμέντα. Η επεξεργασία της πραγματικότητας με επιστημονική μεθοδολογία απαντάει στα ερωτήματα που θέτει η ιστορία. Ο ρόλος της πρωτοπορίας του κινήματος δεν είναι όμως απλά να αποκρυσταλλώνει τα συμπεράσματα της ταξικής πάλης και να περιμένει για τους αγώνες που μέλλονται να έρθουν. Είναι κατά κύριο λόγο η ανίχνευση και η χάραξη όλων εκείνων των δρόμων μέχρι την στρατηγική νίκη της εργατικής τάξης και την κομμουνιστική απελευθέρωση. Αν μπορούσαμε να μιλήσουμε για τους βασικούς πυλώνες του ΝΑΡ και της ΝΚΑ μέσα στη σύνθετη πολιτική τους αντίληψη, αυτοί σίγουρα θα περιείχαν τις αναλύσεις για το Επαναστατικό υποκείμενο, τον Ολοκληρωτικό καπιταλισμό, την Ανάλυση για την οικονομική κρίση, τις Αποφάσεις των συνεδρίων μας, αλλά και τις Αναιρέσεις και πλέον τα Τετράδια Μαρξισμού κ.α. Έχοντας αυτά και την κλασική και νεότερη μαρξιστική γραμματεία σαν βάση θα μπορούσαμε να σκιαγραφήσουμε χονδρικά, δίχως στεγανά δηλαδή, ένα ευρύ σύνολο ντοκουμέντων και άλλων γραπτών που αποτυπώνουν τις αρχές των αντιλήψεων μας. Το οργανωμένο σύστημα των ιδεών, στην υλική του ανάπτυξη όπου φτάνει να διαπλεχθεί με την επαναστατική δράση αποτελεί αυτό που συνήθως ονομάζουμε **επαναστατική θεωρία**.

Αυτό που προσπαθούμε να εξηγήσουμε παραπάνω είναι ότι η θεωρία αρχικά δεν αποτελεί ένα αποστειρωμένο σύστημα γραπτών, αλλά ούτε και μια σφαίρα φιλοσοφικών και πολιτικών αντιπαραθέσεων έξω από την τάξη ή και την πλειοψηφία της βάσης της πρωτοπορίας. **Έχει συγκεκριμένη σημασία στην εξέλιξη της ιστορίας** και στην συνολική λειτουργία μιας οργάνωσης. Υπάρχει και εξελίσσεται στην υλική συνεχή κίνηση των μαζών και των συνειδήσεων τους, εκεί εν τέλει συγκρούεται, κριτικάρεται και αλλάζει. Εδώ προκύπτει και το πρώτο διαχρονικό και εν τέλει αντικειμενικό πρόβλημα. Η επαναστατική θεωρία δεν μπορεί να αναπτυχθεί με αμιγώς «ακαδημαϊκό» τρόπο, σε γραφεία ειδικών. Η ανάπτυξή της είναι άμεσα συνδεδεμένη με την διαρκή κίνηση των μαζών και απαντά στα προβλήματα που μέσα από την εξέλιξη της τίθενται. Ταυτόχρονα όμως δεν αναπτύσσεται «αυθόρμητα» μέσα από την καθημερινή πρακτική, ξεκομμένη από τα ιδεολογικά κεκτημένα-εργαλεία του παρελθόντος. Η ανάπτυξη της μάλλον αποτελεί τη διαλεκτική συνένωση των προηγούμενων σε νέα θεωρία και κεκτημένα.

Ταυτόχρονα η πρακτική, η συνδικαλιστική πάλη, τα διάφορα κινήματα, δεν αποκτούν επαναστατικό χαρακτήρα από μόνα τους με τρόπο αυθόρμητο παρά μέσα από την αλληλεπίδραση τους με την επαναστατική θεωρία. Η αξιοποίηση αυτής είναι που μπορεί κάθε στιγμή να διακρίνει τις εκάστοτε αντιφάσεις του συστήματος και να καθοδηγήσει την δράση σε κατεύθυνση τέτοια που να ενδυναμώνει τις τάσεις χειραφέτησης και να συμβάλει στη συγκρότηση της τάξης σαν «τάξη καθεαυτή», του κοινωνικού υποκειμένου σε επαναστατικό και εν τέλει στην ανατροπή. Από αυτή τη σκοπιά η θεωρία αποκτά κομβικό ρόλο στην οργάνωση της καθημερινής πάλης. Ιστορικά μάλιστα μπορούμε να δούμε ότι όπου η δράση δεν συνοδεύτηκε από την θεωρητική επεξεργασία έφτανε τα ιστορικά της όρια που δεν μπορούσε να υπερβεί. Τότε η ταξική πάλη αφήνεται στο αυθόρμητο και ανοίγει η «πόρτα» στο τυχαίο και το απρόοπτο. Η ελλιπής γνώση και αναζήτηση των κινήσεων του αντιπάλου και κυρίως της εξέλιξης των καπιταλιστικών σχέσεων είναι αυτή που άμεσα ή έμμεσα οδήγησε σε αποτυχία εγχειρήματα και επαναστάσεις πολύ μεγαλύτερες σε εύρος από ότι εμείς έχουμε προσπαθήσει να φέρουμε σε πέρας.

Όμως αν αυτή είναι η σημασία της θεωρίας που πιστεύουμε πως όλοι μας μπορούμε να αντιληφθούμε, **ποιο είναι το περιεχόμενό της και η κατεύθυνση στο σήμερα;** Σε αυτό το NAP έχει απαντήσει από τις απαρχές του. Πάνω στην πτώση της ΕΣΣΔ, την κατάρρευση της ελπίδας για πολλούς και την χρεοκοπία του παραδοσιακού κομμουνιστικού κινήματος εμείς ταχθήκαμε με το ρεύμα της επαναθεμελίωσης. Η επαναθεμελίωση σαν αναγκαιότητα προκύπτει τόσο από την εξέλιξη, τα ιστορικά όρια και τις αδυναμίες του εργατικού κινήματος όσο και από την εξέλιξη του ίδιου του καπιταλισμού στη βάση και στο εποικοδόμημα. Έχει επίσης το καθήκον να απαντήσει και σε μια σειρά ζητημάτων που έμειναν ανοικτά στην κλασική γραμματεία (πχ μέθοδος περιοδολόγησης του καπιταλισμού, εσφαλμένη ερμηνεία της εξέλιξης προ-καπιταλιστικών κοινωνιών, ελλιπώς τεκμηριωμένη εκτίμηση για την τάση πτώσης του ποσοστού κέρδους, ελλιπής ανάλυση του κράτους και των μηχανισμών του κτλ). Το ρεύμα μας ήδη έχει προσφορά στο ζήτημα της επαναθεμελίωσης με τις αναλύσεις για το Επαναστατικό υποκείμενο, τον Ολοκληρωτικό καπιταλισμό κτλ.

Για να μπορέσουμε να σταθούμε στο ύψος των αναγκών του εγχειρήματος αυτού πρέπει να απορρίψουμε δογματικές λογικές που κυριαρχούν σε άλλους χώρους στην χώρα μας (πχ κκε, μαοϊκά και τροτσοιστικά ρεύματα). Ο κατεξοχήν δογματισμός αντιμετωπίζει τη θεωρία σαν ένα κλειστό σύστημα θέσεων δίχως εσωτερικές αντιφάσεις τις οποίες μηχανιστικά μεταθέτει στο σήμερα και με βάση αυτές χαράζει τακτική και στρατηγική. Υπάρχει όμως και μια δεύτερη ανάγνωση όχι εξίσου μα επίσης δογματική στον πυρήνα της που μας λέει ότι ναι μεν η θεωρία εξελίσσεται αλλά τα κεκτημένα του παρελθόντος είναι απλώς εμπλουτίζονται δίχως να εξετάζονται κριτικά, δηλαδή η θεωρία αναπτύσσεται εκτατικά.

Για εμάς η κομμουνιστική επαναθεμελίωση πρέπει να ακολουθήσει τον δρόμο της αναμέτρησης με όλα εκείνα τα στοιχεία που κάνανε τον μαρξισμό την θεωρία που έδειξε από την κομμούνια των Παρισίων ακόμα τον δρόμο της απελευθέρωσης των καταπιεσμένων. Δίχως να υπονοείται μια εμμονή με το παλιό αλλά εξ αιτίας της βασικής επιστημονικής μεθοδολογίας του διαλεκτικού υλισμού, δηλαδή της τοποθέτησης των ερωτημάτων που μαχητικά παλεύουν να κατανοήσουν την πραγματικότητα. Με την πραγματικότητα εν προκειμένω να αποτελείται τόσο από την αντιφατική ανάπτυξη της

μαρξιστικής θεωρίας και του επαναστατικού κερτημένου, όσο και από την αντιφατική ανάπτυξη της αστικής θεωρίας, υπό το πρίσμα πάντα της συσσωρευμένης ιστορικής εμπειρίας. Από την μία λοιπόν πρέπει να θέσουμε σε κριτική την μαρξιστική θεωρία και να κατανοήσουμε και να προσπαθήσουμε να επιλύσουμε ακόμα τις ιστορικές αντιφάσεις και τα λάθη της. Από την άλλη αναγνωρίζοντας τον αντικειμενικό πυρήνα της αστικής γνώσης και επιστήμης να κάνουμε κτήμα των επαναστατών τα μεγαλύτερα επιτεύγματα του ανθρώπου και με αντικείμενο και αυτά να σφυρηλατήσουμε τα όπλα του κομμουνιστικού κινήματος.

Σε συνέχεια των παραπάνω γεννιέται το ερώτημα του **ποιος καλείται να περατώσει τα παραπάνω σήμερα;** Για να απαντήσουμε σε αυτό είναι ανάγκη να δούμε τα καινούργια ποιοτικά χαρακτηριστικά του υποκειμένου. Είναι προφανές ότι όταν στη Ρωσία του 20^{ου} αιώνα το μεγαλύτερο ποσοστό των εργατών και των αγροτών ήταν αναλφάβητο το βάρος της ανάπτυξης της επαναστατικής θεωρίας έπεφτε στα χέρια των αστών προδοτών της τάξης τους, των λίγων αυτών θεωρητικών που μπορούσαν να ανταπεξέλθουν. Αυτό μπορούσε να αποτελεί την λύση τότε, αλλά όχι σήμερα. Κι αυτό γιατί όταν η ανάπτυξη της θεωρίας πέφτει στα χέρια λίγων όσο κι αν πρόκειται για μεγάλες φυσιογνωμίες για την εποχή τους δεν μπορούν να ξεπεράσουν τα ίδια τα όρια της βιολογικής τους ύπαρξης. Δεν μπορεί μια ομάδα ανθρώπων τελικά να κατανοήσει όλες τις πλευρές της κοινωνικής συνείδησης στην διαδικασία παραγωγής της γνώσης. Εδικά σήμερα που το εύρος της επιστημονικής σκέψης εκτείνεται σε τόσο πολλά γνωστικά αντικείμενα και τόσο ιδιαίτερες μορφές εξειδίκευσης η υιοθέτηση του έργου της επαναθεμελίωσης πρέπει να γίνει από έναν συλλογικό διανοούμενο στο σύνολό του.

Σήμερα τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του υποκειμένου διαφέρουν από αυτά που καθόρισαν τις μορφές κομμάτων και οργανώσεων του προηγούμενου αιώνα και τον καταμερισμό εργασίας στο εσωτερικό τους. Το υποκείμενο διαθέτει τόσο εύκολη και γρήγορη πρόσβαση στην πληροφορία (επιστήμη, ιστορία, φιλοσοφία κτλ) όσο και την δυνατότητα να αναπτύξει μεθοδολογίες τέτοιες ώστε να επεξεργάζεται και να αφομοιώνει κριτικά την πληροφορία. Υπάρχει λοιπόν αντικειμενικά η δυνατότητα στην οργάνωση μας τα μέλη να αναλάβουν σε συγκερασμό με τα υπόλοιπα καθήκοντα τους (συνδικαλιστικά, οργανωτικά) και το έργο της επαναθεμελίωσης. Ταυτόχρονα καθώς η επαναθεμελίωση δεν νοείται απλώς σαν μια διαδικασία θεωρητική, «ακαδημαϊκή», αλλά απορρέει και από την εξέλιξη της πάλης και την εμπειρία η έρευνα σε επίπεδο βάσης εξασφαλίζει την αμεσότερη επίδραση της εμπορίας στη θεωρία. Όλα αυτά στο πλαίσιο που θα ορίζει η διαλεκτική σχέση καθοδήγησης-βάσης όπως θα εξηγήσουμε και παρακάτω.

Η μετακύλιση της παραπάνω δουλειάς στη βάση σε μεγαλύτερο βαθμό μπορεί ταυτόχρονα να διαμορφώσει την ίδια την βάση εξασφαλίζοντας μια βαθύτερη μορφή ενότητας και μια ουσιαστική στρατηγική συμφωνία που κρίνεται ακόμα πιο αναγκαία στην πορεία προς την συγκρότηση του κόμματος. Κατά την άποψη μας η συγκρότηση του συλλογικού φορέα της εργατικής τάξης δεν πρέπει να ερμηνεύεται βεβιασμένα ως μια στιγμή στο μέλλον που θα έρθει δίχως την ριζική αλλαγή του ίδιου του τρόπου που λειτουργούμε. Για μας η δημιουργία του φορέα αντιπροσωπεύει μια ποιοτική τομή στη συλλογική ερευνητική διαδικασία της επαναθεμελίωσης.

B) Ξεκινώντας από μια ανάλυση των αντικειμενικών συνθηκών στις οποίες εντάσσεται η ιδεολογική δουλειά και η ανάπτυξη της θεωρίας μπορούμε να αναγνωρίσουμε από μόνο του το εγχείρημα που σκιαγραφούμε παραπάνω, με το συγκεκριμένο περιεχόμενο και σκοπούς, παρουσιάζει εν γένει δυσκολίες. Το ίδιο το εύρος της επαναστατικής θεωρίας και της εμπειρίας στην οποία έχει αναφορά η κομμουνιστική επαναθεμελίωση αλλά και το πλήθος των αστικών επιτευγμάτων της τεχνικής και της σκέψης, νοούμενα υπό το πρίσμα της ιστορικής τους εξέλιξης, της πάλης των τάξεων, δημιουργούν ένα χαοτικό περιβάλλον που απαιτεί βαθιά γνώση και υπέρβαση των κεκτημένων και των μεθοδολογιών της μαρξιστικής σκέψης για να το προσεγγίσει.

Παράλληλα με την αντικειμενική δυσκολία, η πραγμάτωση του εγχειρήματος της επαναθεμελίωσης από τη βάση αντιμετωπίζει εμπόδια υποκειμενικού χαρακτήρα που σχετίζονται με την ελλιπή κατά τη γνώμη μας ιεράρχηση που βάζαμε ώστε να αποκτούν τα μέλη μας κριτική εξοικείωση με τη διαλεκτική μαρξιστική-λενινιστική σκέψη (που είναι απαραίτητη σαν βάση της θεωρίας), την ιστορική εμπειρία καθώς και τη συμβολή της οργάνωσης μας στη θεωρία. Έτσι η συζήτηση στις οβ καταλήγει αποπολιτικοποιημένη, εστιάζοντας στις επιμέρους απολήξεις, αδυνατώντας να τις συνδέσει μεθοδολογικά με τη θεωρία. Ακόμα και το περισσότερο πρακτικό κομμάτι της εξειδίκευσης της γραμμής στον κοινωνικό χώρο αντιμετωπίζει πρόβλημα υπό αυτό το πρίσμα

Καθώς δεν σχεδιάζεται λοιπόν τρόπος για να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα συλλογικά, η ευθύνη για την, έστω επαρκή, θεωρητική κατάρτιση μετακυλύεται αποκλειστικά στο άτομο και στις προσωπικές του ανησυχίες και διαθέσεις. Έτσι για μεγάλο κομμάτι της βάσης της οργάνωσης ζητήματα θεωρίας που θα έπρεπε να διερευνώνται και να κατακτιούνται αντιμετωπίζονται σαν «θέσεις» που τις σερβίρουν αυτούσιες και έτοιμες είτε ντοκουμέντα της οργάνωσης είτε παλαιότερα κείμενα ιδεολογικών επιτροπών. Με αυτό τον τρόπο όμως δεν αναδεικνύεται η μεθοδολογία και τα κριτήρια που οδηγούν στις «θέσεις» αυτές, ούτε οι αντιφάσεις που αυτές ενέχουν και καθίσταται αδύνατη η κριτική, οργανική ενσωμάτωση τους (πόσο μάλλον η διαλεκτική τους εξέλιξη). Έτσι η θεωρία αποκτά το χαρακτήρα ενός «μαθήματος» δίχως να είναι ξεκάθαρο το πώς επηρεάζει και ενεργεί στη γραμμή. Καθόλου περίεργο λοιπόν η συζήτηση τόσο σε θέματα γραμμής όσο, και στην εξειδίκευση της στους κοινωνικούς χώρους να χαρακτηρίζεται από εμπειρισμό. Αυτό φυσικά δεν αναιρεί ότι ορισμένοι σύντροφοι ακριβώς μέσα από την ατομική τους μελέτη και εμπειρία κατακτούν ουσιαδώς κριτήρια και μεθοδολογίες στη σκέψη και τη δράση τους. Αλλά αυτό συμβαίνει μεμονωμένα. Στο παραπάνω κομμάτι δείξαμε ότι δεν αρκεί να αναθέτουμε σε μικρές ομάδες τη θεωρητική και πολιτική δουλειά αλλά είναι αναγκαίο συνολικά να κατακτήσουμε ένα βασικό επίπεδο πολιτικής σκέψης και μεθοδολογίας ώστε σα σύνολο να την επωμιστούμε. Αυτό δε συνεπάγεται ότι η συνείδηση όλων μέσα στην οργάνωση είναι δυνατό να φτάσει με τον ίδιο τρόπο στο ίδιο επίπεδο και με την ίδια μορφή. Ίσα ίσα είναι φυσικό ως απόρροια των διαφορετικών εμπειριών και κλίσεων των μελών να υπάρχει και μέσα στην οργάνωση, όπως άλλωστε και στο κοινωνικό υποκείμενο το ίδιο, ανισομέρεια όσον αφορά την συνειδητότητα και ποικιλία στις μορφές που αυτή παίρνει (πλουραλισμός απόψεων). Επίσης πρέπει να υπάρχει δημιουργική εκμετάλλευση των εμπειριών και των εξειδικεύσεων συντρόφων (σε θέματα θεωρίας, ιστορίας, επιστήμης, φιλοσοφίας κτλ). Αυτό το οποίο όμως είναι αναγκαίο να εξασφαλιστεί είναι ο καθένας από εμάς να κατακτά το αναγκαίο επίπεδο συνείδησης πέραν της εμπειρίας, και με την οργανική αφομοίωση των

μαρξιστικών-λενινιστικών εννοιών, κεκτημένων, μεθοδολογίας και κριτηρίων. Το έλλειμμα αυτό εκφράζεται και αποτελεί αιτία των παρακάτω προβληματικών, που γίνονται έκδηλες και στην πορεία για το τέταρτο συνέδριο από την συζήτηση στις οβ, τα κείμενα κτλ.

α) καθώς το ατομικό κριτήριο και η βαθύτερη πολιτικοποίηση όσο και η συνειδητή προσπάθεια κατάκτησής τους εκλείπουν (φαινόμενο που παρατηρείται ειδικά στη σπουδάζουσα και τους νέους συντρόφους), πολλοί σύντροφοι επιλέγουν εμπειρικά ταχθούν με κάποια από τις τάσεις που υπάρχουν στην οργάνωση. Δίχως όμως αυτό να υπαγορεύεται από επιστημονικά-θεωρητικά κριτήρια κάνει την προσπάθεια για ειλικρινή διάλογο και αντιπαράθεση, κόντρα στρατοπέδων. Δεν είναι τελικά η πληθώρα απόψεων το πρόβλημα, αλλά ο τρόπος που όταν εκφραστούν αδυνατούν να τεθούν υπό σοβαρή κριτική από την βάση.

β) πληθώρα ζητημάτων τα οποία δεν είχαν απασχολήσει ιδιαίτερα τους "κλασικούς" αλλά ανακύπτουν από την εξέλιξη της ιστορίας (π.χ. μοντέρνες επιστήμες, έμφυλο ζήτημα, οικονομικές θεωρίες κτλ) αν και πρέπει να εξεταστούν υπό σοβαρή μαρξιστική σκοπιά τείνουν να αναλύονται είτε αντι-διαλεκτικά, είτε αντι-επιστημονικά. Όταν λοιπόν λείπει η συλλογική επεξεργασία πάνω σε τέτοια ζητήματα, αλλά λείπει και το ατομικό υπόβαθρο για μια μαρξιστική προσέγγιση είναι εύκολο να επηρεάζονται από όποια ανάλυση επικρατεί (είτε αυτή ηγεμονεύεται από το μεταμοντέρνο είτε το δογματικό και το παρωχημένο).

γ) στοιχεία βασικά της ανάλυσης μας (ειδοποιά του χώρου μας υπό μια έννοια) όπως η θέσεις περί ολοκληρωτικού καπιταλισμού, τάσεων του υποκειμένου κτλ, από τα οποία απορρέει και η πολιτική γραμμή και τακτική μας μα και το πώς εξειδικεύεται, είναι ιδιαίτερα θολά για ένα μεγάλο τμήμα της βάσης μας. Η οργανική-κριτική τους αφομοίωση ταυτόχρονα αποτελεί προϋπόθεση μιας ουσιαστικής πολιτικής συζήτησης, και παραγωγής-κριτικής της γραμμής στη βάση. Ταυτόχρονα είναι αδύνατη δίχως της επαρκή εξοικείωση με τις επεξεργασίες των Μαρξ-Ένγκελς-Λένιν για την πολιτική οικονομία, το κράτος τον καπιταλισμό προηγούμενων περιόδων, το επαναστατικό υποκείμενο κτλ.

δ) ένα πολύ σημαντικό ζήτημα προκύπτει από την αδυναμία εμβάθυνσης και επαφής με την συμπυκνωμένη ιστορική εμπειρία και γνώση του κομμουνιστικού κινήματος αλλά και της κοινωνικής εξέλιξης. Η αδυναμία δηλαδή της σύνδεσης γενικού-ειδικού, της προοπτικής της ταξικής πάλης και τελικά της καθεαυτής διαλεκτικής σκέψης που παίρνει υπόψη της τους νόμους κίνησης της πραγματικότητας. Μια τέτοια έλλειψη μπορεί να οδηγήσει στην αντιμετώπιση μιας περιόδου ως ξεκομμένη ιστορική στιγμή, στην αναγωγή μαχών στο «όλα ή τίποτα» με αποτέλεσμα τη δημιουργία απογοήτευσης. Τη δημιουργία άρα και προϋποθέσεων για την ενσωμάτωση της ήττας και μετατροπής της σε γραμμή για την αριστερά και το κίνημα.

Γ) Τα παραπάνω σημεία αποτελούν για μας σημαντική κατεύθυνση με βάση την οποία οφείλουμε να πάρουμε πρωτοβουλίες και εν όψει του συνεδρίου με βασικό στόχο την ιδεολογικοπολιτική και οργανωτική ενδυνάμωση του ρεύματος της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης αλλά και της οργάνωσης μας. Παρ' όλα αυτά αναγκαία προϋπόθεση για αυτό αποτελεί η ιδεολογική δουλειά στην οργάνωση μας με συλλογικούς και συνολικούς όρους. Θεωρούμε μεθοδολογικά λαθεμένη μια προσπάθεια τόσο αυτονόμησης της ιδεολογικής δουλειάς της εκάστοτε ο.β. όσο και αντιμετώπισης της ιδεολογίας και της

θεωρίας ως ξεκομμένη από την πράξη σε μια κατεύθυνση εν είδη φιλοσοφικών ομίλων, κίνδυνοι οι οποίοι η ιστορία έχει δείξει ότι είναι υπαρκτοί. Αυτό το ρόλο οφείλει να επιτελέσει μια διαδικασία διαλεκτικής σχέσης μεταξύ της βάσης, της ιδεολογικής επιτροπής και του Κ.Σ.

Η ιδεολογική επιτροπή με ευθύνη του Κ.Σ. οφείλει να δρα σε δύο επίπεδα. Αφενός με βάση τις συλλογικές μας αναλύσεις να φροντίζει να τροφοδοτεί την βάση της οργάνωσης με θεωρητικά εργαλεία που αφορούν και τα τρέχοντα ζητήματα σε κάθε περίοδο. Αφετέρου να αφουγκράζεται τις ιδεολογικές αναζητήσεις που ξεπηδούν μέσα στην οργάνωση και να προσπαθεί όχι μόνο να απαντά σε αυτές με βάση τα συλλογικά μας κεκτημένα αλλά και να ενισχύει μια συζήτηση κριτικής τους. Τα δύο παραπάνω μπορούν να επιτευχθούν μόνο με την συστηματική και συλλογικά οργανωμένη "ιδεολογική δουλειά" στη βάση της οργάνωσης που θα αποσκοπεί όχι μόνο στην επαφή με την ιστορική εμπειρία του κομμουνιστικού κινήματος και τα κεκτημένα της οργάνωσης μας, αλλά θα αναπτύσσει και θα προωθεί την μεθοδολογία και τα κριτήρια που διέπουν την επαναστατική θεωρία και την διαλεκτική σκέψη υπό την προοπτική του έργου της επαναθεμελίωσης.

Τελικά, θεωρούμε πως είναι κρίσιμο η οργάνωση να συζητήσει και να καταλήξει σε ένα **θεσμοθετημένο μοντέλο ιδεολογικών μαθημάτων** το οποίο θα στοχεύει στα παραπάνω. Αποτελεί παραδοχή του συγκεκριμένου κειμένου ότι λόγω έλλειψης επαρκούς εμπειρίας αλλά και πανελλαδικής εικόνας αδυνατεί να προτείνει ένα συγκεκριμένο τέτοιο μοντέλο. Ωστόσο, παρακάτω θα γίνει μια προσπάθεια περιγραφής κάποιων σημαντικών κριτηρίων που θέτουν βασικές κατευθύνσεις για τον τρόπο με τον οποίο μπορούμε να κινηθούμε. Τα κριτήρια είναι τα εξής:

α) Με βάση τις τάσεις και τις δυνατότητες η ανάπτυξη και η κριτική της θεωρίας να μην αποτελεί έργο των λίγων αλλά κτήμα των πολλών, θεωρούμε ότι θα πρέπει να μπαίνει η συνολική κατεύθυνση για την οργάνωση της ολιστικής προσέγγισης της θεωρίας. Αυτό σημαίνει πως θα πρέπει να αναπτύσσεται το υπόβαθρο εκείνο στις συνειδήσεις που θα μπορεί να επεξεργάζεται τόσο θέματα θεωρίας αλλά πολύ περισσότερο γραμμής, αλλά και η συλλογική συμβολή στη θεωρητική συγκρότηση του ρεύματος της επαναθεμελίωσης.

β) Είναι αναγκαία η υπέρβαση μιας στείρας αναγωγής της εμπειρίας σε "θεωρία", αλλά και η απαξίωση της εμπειρίας και η αναγωγή οποιουδήποτε εμπειρικού στοιχείου σε εμπειρισμό. Να αξιοποιηθεί τόσο η καθημερινή εμπειρία της οργάνωσης όσο και η ιστορική εμπειρία του κινήματος.

γ) Η ιδεολογική δουλειά (και μοντέλο μαθημάτων κατ' επέκταση) να διέπεται από **συνέχεια και διάρκεια** στην εμβάθυνση και τον προγραμματισμό για την κατάκτηση του αναγκαίου συνειδησιακού υποβάθρου. Να διατηρεί μια σχετική αυτοτέλεια από τις εκάστοτε πολιτικές, κινηματικές απαιτήσεις και να μην υποτάσσεται εργαλειακά σε αυτές.

δ) Ανάπτυξη του ατομικού κριτηρίου και της βαθύτερης ιδεολογικής κουβέντας με κατεύθυνση την προώθηση της ιδεολογικής κατάρτισης και την κατάκτηση εν τέλει και ενός αναβαθμισμένου **συλλογικού κριτηρίου** (μιας ανώτερης ποιότητας που προκύπτει από την οργάνωση του ατομικού στο συλλογικό) με την προοπτική μιας βαθύτερης ποιοτικά μορφής ιδεολογικοπολιτικής ενότητας.

ε) Μορφή τέτοια ώστε να αναπτύσσεται ο ατομικός προβληματισμός και η ατομική μελέτη πάνω σε ζητήματα θεωρίας. Προσπάθεια τα ζητήματα που θα εξετάζονται να μην αποκτούν χαρακτήρα ούτε αποσπασματικό ούτε οριστικών, ακλόνητων κεκτημένων ώστε εν τέλει μέσα από την ανάδειξη της συνοχής της ιστορικότητάς αλλά και των αντιφάσεων τους να κατακτιέται η ουσία της διαλεκτικής σκέψης και μεθοδολογίας.

στ) Αναβαθμισμένη επαφή με τα ντοκουμέντα της οργάνωσης υπό το πρίσμα όμως της ιστορικότητάς τους, μα και του θεωρητικού υποβάθρου τους.

ζ) Τέλος προκειμένου να μπορούν να ξεπερνιούνται τυχόν “γραφειοκρατικά-τεχνικά” προβλήματα που προκ’ττουν από την αδυναμία φυσικής παρουσίας μελών της επιτροπής και να μην είναι αυτά τελικά τα οποία καθορίζουν την ιεράρχηση της ιδεολογικοπολιτικής δουλειάς, αν κρίνεται δυνατό από τα όργανα και τις ιδεολογικές επιτροπές και υπο την καθοδήγησή τους να μπορεί να υπάρχει συντονισμένο ιδεολογικό μάθημα που όμως να μπορεί να γίνει υπό την εποπτεία του συντονιστή (ή ίσως και έμπειρων μελών π.χ). της ο.β..

Για κλείσιμο, θέτοντας τους προβληματισμούς αυτούς ελπίζουμε να ανοίξει μια ειλικρινής κουβέντα για το ξεπέραςμα των προβλημάτων που περιγράψαμε. Για να βρεθεί ξανά η επαναστατική θεωρία στην θέση που της αναλογεί, για να καταστεί εφικτή η σωστή κριτική και η ουσιαστική συμμετοχή στην παραγωγή και την εξειδίκευση της γραμμής.

Μαν. Παναγιώτης, ΟΣΘ ο.β. Πολυτεχνείου 2

Πολ. Στάθης, ΟΣΘ ο.β. ΣΘΕ/ΥΓΕΙΑΣ

Σακ. Νίκος, ΟΣΘ ο.β. ΣΘΕ/ΥΓΕΙΑΣ